

11 toneelstukken
Voor kinderen
Van 6 tot 11 jaar

11 toneelstukken
Voor kinderen
Van 6 tot 11 jaar

Hugo Renaerts

Inhoud

Alice in Sprookjesland

Alice moet, vermomd als Roodkapje, het voortbestaan van de sprookjes redden.

Ong. 45 minuten pag. 7

De gefokte heks

Jantje en Katrijn vinden een middel om de heks te straffen en niet in haar oven terecht te komen.

Ong. 30 minuten Pag. 16

De guitige geest

De goede zus wordt beloond, de slechte zus gestraft

Ong. 30 minuten Pag. 21

De magische fluit

Een fluitspeler en een bedelares slagen er in om door middel een fluit de slechte mensen te straffen.

Ong. 25 minuten pag. 27

Tony en de toverkast

Tony krijgt van opa een speciaal verjaardagscadeau: een kast. Dat blijkt wel een heel speciale kast te zijn.

Ong. 50 minuten pag. 36

De trotse koningen of De Magische spiegel

Wat gebeurde er met de toverspiegel in het paleis van Sneeuwitje? Daar kwam een andere trotse koningin wonen en die verging het al niet beter dan de vorige.

Ong. 75 minuten Pag. 50

De vliegende Tijl

Een van de bekende grappen van Tijl Uilenspiegel.

Ong. 30 minuten pg. 67

Draaien

Educatief toneel over ons heelal

Ong. 40 minuten Pag. 72

De wraak van de bosbewoners

De bosbewoners willen dat de mensen meer aandacht besteden aan het netjes houden van het bos en hebben daarvoor hun eigen methoden.

Ong. 50 minuten pag. 91

Het land van geluk

Geluk moet je niet zoeken, maar scheppen.

Ong. 50 minuten pag. 105

Mijn mooiste droom

Of was het wel een droom?

Ong. 45 minuten pag. 114

Alice in Sprookjesland

Personages:

Alice

Koning

Koningin

Roodkapje

Fee

Tovenaar

Er kunnen nog meer sprookjesfiguren worden ingelast, naar mogelijkheden.

Decor:

Vrij naar eigen creatie van de regisseur. Het kan zowel realistisch als abstract zijn.

Synopsis:

Alice valt in het bos in een put en komt terecht in sprookjesland, iets wat ze in het begin niet kan geloven. De koning en de koningin vertellen haar dat een tovenaar de toverstaf van de fee heeft afgenomen. Op die manier zullen de sprookjes verdwijnen. Alleen een mensenkind kan de redding brengen, want daar is de tovenaar niet tegen opgewassen en daarom heeft de fee Alice naar sprookjesland laten komen. Verkleed als Roodkapje slaagt Alice er in om de toverstaf weer aan de tovenaar te ontfutselen en hem terug te geven aan de fee. Het voortbestaan van de sprookjes is gered en de tovenaar wordt gestraft.

Alice komt met een vaart op het podium terecht. Ze valt. Ze staat wat versuft op. Ze kijkt rond, verbaasd.

ALICE: Hé, waar ben ik? Wat is dit hier? Hoe kom ik hier? Ik wandelde gewoon door het bos en viel in een kuil en... hier ben ik. ***(ze kijkt rond)*** Ik wist niet dat er onder het bos nog iets was. Maar wat?

Ze gaat voorzichtig rondkijken. De koning komt op. Hij bekijkt haar en glimlacht blij. Alice wijkt achteruit.

KONING: Ha, eindelijk. Jij bent dus het mensenkind.

ALICE: Wie... wie bent u?

KONING: Ik ben de koning van sprookjesland en we hebben je verwacht.

ALICE: De... ko... koning van sproo... sprookjesland?

KONING: Ja, sprookjesland. Je kent toch sprookjes.

ALICE: Natuurlijk ken ik sprookjes... maar die staan alleen in boeken.

KONING: Natuurlijk staan die alleen in boeken. Maar al die boeken worden hier geschreven. In sprookjesland.

ALICE: ***(kijkt weer rond)*** Dit kan niet. Ik droom.

KONING: Oh nee, je bent klaar wakker, meisje. Laat me je eens bekijken...

Hij draait rond haar, bekijkt haar van alle kanten van boven tot onder. Alice voelt zich helemaal niet op haar gemak. Ze bekijkt de koning argwanend.

KONING: Dus mensen zijn net zoals wij hier in sprookjesland. Het is de eerste keer dat we hier een mensenkind zien.

ALICE: Laten we even deze vertoning vergeten en zeg me waar ik écht ben en wie u bent.

KONING: Dat zei ik toch al. Je bent in sprookjesland en ik ben de koning van sprookjesland. Je weet toch dat in vele sprookjes en koning en een koningin of een prins en een prinses komen. Die wonen allemaal hier.

ALICE: Ja, ja. Goed. Vertel me nu hoe ik hier uit kom ***(kijkt naar boven)*** Ik wandelde in het bos en ik viel in een put en... hoe komt u hier? Ook in een put gevallen? Maar waar haalde u dit mooie pak en een kroon?

KONING: **(zucht)** Ja, ik begrijp dat het allemaal heel vreemd voor je is, maar je moet me geloven.

De koningin komt opgelopen

KONINGIN: Oh, is ze aangekomen? Dus dat is ze?

KONING: Ja, dat is ze. Maar zo te horen, weet ze helemaal niets over haar opdracht.

ALICE: Mijn opdracht?

KONINGIN: Ja, jij bent het meisje dat sprookjesland moet redden.

KONING: En daarmee het voortbestaan van de sprookjes redden.

ALICE: Ik begrijp hier helemaal niets van.

KONING: Ik zal het je uitleggen. Vorige week verscheen plotseling een boze tovenaar. Een die we niet kenden. Hij komt uit geen enkele van onze sprookjes. Maar hij maakte zich meester van de toverstaf van de fee.

KONINGIN: Met een kwaadaardige grijns.

KONING: En zonder die toverstaf kan de fee de sprookjes niet meer in de boeken zetten.

KONINGIN: Dus zullen de sprookjes binnen enkele jaren verdwijnen en zullen de kinderen geen sprookjes meer kunnen lezen.

KONING: Begrijp je wat dat betekent? Geen Roodkapje meer, geen Assepoester, geen Klein Duimpje, geen Schone Slaapster...

KONINGIN: ***(onderbreekt hem)*** Om het kort te maken, geen enkel sprookje meer.

ALICE: Maar... wat heb ik daar mee te maken?

KONING: De fee weet dat wij, sprookjesfiguren, niets kunnen ondernemen.

KONINGIN: Alleen een mensenkind kan die toverstaf afpakken van de tovenaar en teruggeven aan de fee.

ALICE: Oh, ik begrijp het. Het is een soort spel. Zoals op televisie. Een wedstrijd.

De koning en de koningin bekijken elkaar onbegrijpend.

KONING: Een spel?

KONINGIN: Zoals op televisie?

ALICE: Als het een soort spel is, dan wil ik rustig meespelen, hoor. Ik ben dol op dat soort spelletjes. Waar kan ik die tovenaars vinden, hahaha.

KONING: Zo eenvoudig is dat niet.

KONINGIN: Als hij weet dat je een mensenkind bent, zal hij je altijd ontvluchten. Want hij kan niet winnen van een mensenkind.

KONING: Maar daar hebben we een oplossing voor gevonden, **(tot koningin)** nietwaar liefste?

KONINGIN: Oh jawel, ik haal ze even. **(af)**

ALICE: Maar jullie hebben het echt wel goed in elkaar gestoken. Jullie lijken wel echt een koning en een koningin uit een sprookje. Hahaha...

KONING: Ja, natuurlijk, wij zijn ook een echte koning en koningin uit een sprookje.

ALICE: En wie hebben zich nog meer verkleed?

KONING: Verkleed?

ALICE: Ja, in sprookjes komen toch nog meer mensen en dieren. Een reus, een draak, een heks, Sneeuwwitje, Assepoester, dwergen, veertig rovers, de geest uit de fles...

KONING: Ja, natuurlijk, die zijn hier allemaal.

ALICE: En mag ik die allemaal zien?

KONING: Die tijd hebben we niet. Sprookjesland is heel groot, maar wie je wel kan zien...

Koningin komt op met Roodkapje.

ALICE: Nee, maar, daar heb je Roodkapje. En waar is de wolf?

ROODKAPJE: De wolf zwerft daar ergens rond, die zit momenteel in een ander sprookje. Maar die hebben we niet nodig. **(bekijkt Alice)** Dus dat is het meisje dat ons gaat redden?

KONING: Ja, dat is ze. Dus geef haar je mantel en je kapje.

Roodkapje doet haar rode mantel uit en neemt haar kapje af.

ROODKAPJE: **(geeft het aan Alice)** Hier, dit moet je aantrekken.

ALICE: Waarom?

KONINGIN: De tovenaar zal nooit in de nabijheid van een mensenkind komen, omdat hij weet dat hij daar niet tegen opgewassen is. Maar nu zal hij denken dat jij Roodkapje bent en geen argwaan hebben.

ROODKAPJE: En ik verberg me zo lang bij Hansje en Grietje in het peperkoekhuisje. Dan kan ik meteen nog een beetje smullen, het groeit toch snel weer aan.

ALICE: Hahaha, mag ik dat peperkoekhuisje ook eens zien?

KONING: Natuurlijk, als je de toverstaf kan afpakken van de tovenaar, zal ik je daarna rondleiden in sprookjesland en zal je alles en iedereen kunnen zien.

ALICE: Hahaha, dat lijkt me echt heel leuk. Kom, ik kleed me als Roodkapje.

Ze trekt de mantel aan en zet het kapje op.

KONINGIN: Formidabel, je ziet het verschil niet. ***(tot Roodkapje)*** Zelfs je oma zal het verschil niet zien.

ROODKAPJE: Dan ga ik me nu verbergen.

KONINGIN: En zorg dat de tovenaar je niet ziet. Anders krijgt hij argwaan.

ROODKAPJE; Wees maar niet bezorgd. Ik kom niet te voorschijn voordat de fee haar toverstaf terug heeft. ***(af)***

KONINGIN: Maar hoe kunnen we de tovenaar hier naar toe lokken?

KONING: Ja, dat vraag ik me ook af.

De fee komt op.

KONING: Lieve fee, hier is het mensenkind dat je hebt geroepen. Zij zal ons helpen om je toverstaf weer te ontfutselen aan de boze tovenaar.

FEE: Kijk eens aan. Ja, je lijkt me een flinke meid.

ALICE: En u lijkt wel echt een sprookjesfee.

FEE: Hoezo? Weet je dan niet..? ***(tot koning)*** Heb je haar dan niet alles verteld?

KONING: Natuurlijk heb ik het haar verteld. Maar ze gelooft me niet. Ze denkt dat we een spelletje spelen, zoals... zoals... ***(tot Alice)*** Hoe zei je ook weer?

ALICE: Op televisie.

KONING: Ja, op televisie.

FEE: Ja, dat is een kast uit deze tijd en daarop zie je allerlei beelden. Maar ook sprookjes.

KONINGIN: Zij zal ons dus helpen?

FEE: Ja, ze is een mensenkind en kan de tovenaar baas. Ik zie dat ze nu gekleed is als Roodkapje. Dat is heel goed gevonden, want dan zal de tovenaar geen argwaan hebben.

KONINGIN: Maar hoe krijgen we de tovenaar naar hier?

FEE: **(denkt even na)** Ik denk dat ik een idee heb. De tovenaar denkt natuurlijk dat we allemaal heel triest zijn. Maar als hij hoort dat we lachen en zingen, zal hij niet weten wat er gebeurt en komen kijken.

ALICE: **(lachend)** Jullie spelen het echt fantastisch, hoor. Ik zou zweren dat jullie echt sprookjesfiguren zijn.

KONING: Zie je wel, ze gelooft het nog steeds niet.

FEE: IK weet niet of het een rol speelt of ze ons gelooft of niet. Als ze ons maar helpt.

ALICE: Oh ja, met plezier. Ik begin dit spelletje echt leuk te vinden.

FEE: Dan moeten we nu lachen, zingen en dansen.

ALICE: En wat gaan we zingen?

FEE: ??? (Een bekend kinderliedje)

Op dit moment kunnen nog andere sprookjesfiguren op het podium komen, die allemaal mee zingen en dansen. Ze dansen allemaal een rondedans, lachen en zingen. De tovenaar komt op en bekijkt alles verbaasd.

TOVENAAR: Wat heeft dit te betekenen. Waarom zingen jullie?

KONING: Omdat we blij zijn.

TOVENAAR: Blij zijn? En waarom zijn jullie blij?

KONINGIN: Omdat we geen sprookjes meer hoeven te schrijven.

TOVENAAR: Hoezo? Jullie schrijven toch graag sprookjes?

FEE: Oh nee, mijnheer de tovenaar. Wij gaan nu alleen nog maar zingen en dansen.

TOVENAAR: Zingen en dansen? Nee, jullie moeten triest zijn en wenen.

KONING: (of andere) Waarom zouden we triest zijn?

KONINGIN: (of andere) Waarom zouden we wenen?

TOVENAAR: Omdat ik het wil. Ik wil dat jullie triest zijn en wenen.

FEE: (of andere) Maar wij willen alleen maar zingen en dansen en lachen en blij zijn.

TOVENAAR: Nee, nee, dat mag niet.

KONING: Wie zal ons dat verbieden?

TOVENAAR: IK! Met de toverstaf. **(hij neemt de toverstaf van onder zijn mantel)**

ALICE: **(gaat naar hem toe)** Haha, een toverstaf. Dat is geen echte toverstaf.

TOVENAAR: Oh nee, jij zou beter moeten weten, Roodkapje.

ALICE: Dat is gewoon namaak, tovenaartje.

TOVENAAR: Oh ja, wel, dan zal ik je eens iets laten zien. Ik betover je tot een spin.

Hij zwaait met de toverstaf naar Alice, maar die graait de staf snel uit zijn handen.

TOVENAAR: Hé? Hoe heb je dat gedaan? Dat kunnen jullie toch niet?

FEE: Jawel, tovenaar, want dat is Roodkapje niet, dat is een mensenkind.

Ze neemt de mantel en het kapje van Alice af.

TOVENAAR: **(ontdaan)** Een... mensenkind? Hoe... hoe komt die hier?

FEE: Die heb ik laten komen met de weinige macht die ik nog had.

ALICE: En nu heb ik de toverstaf. Zal ik u nu eens betoveren tot een spin? Hahaha.

TOVENAAR: **(wijkt achteruit)** Nee, nee, geen spin. Ik ben bang voor spinnen.

ALICE: In een kikker dan.

FEE: Ja, meisje, in een kikker.

TOVENAAR: Nee, geen kikker, ik wil niet alleen maar kwaken voor de rest van mijn eeuwig leven.

KONING: Dan heb je dat zelf gezocht.

KONINGIN: Ja, de kinderen hun sprookjes willen ontnemen, dat is heel slecht.

ALICE: Dus verander ik hem in een kikker?

FEE: Natuurlijk, kind. Doe maar. Dat verdient hij.

TOVENAAR: Nee, nee... medelijden **(loopt weg naar achter de schermen)**

ALICE: Ja, een kikker, je bent een kikker, je bent... **(ze zwaait met de toverstaf in de richting van de tovenaar, stopt voor dat ze ook achter de schermen is en kijkt heel verbaasd, daarna naar de toverstaf – achter de schermen hoort men kwaken – ze gaat heel langzaam en verbaasd naar de fee, kijkt weer naar de toverstaf)** Ik... zag hem... veranderen in... in een kikker!

FEE: Natuurlijk, omdat je de toverstaf had.

ALICE: **(kijkt van de een naar de ander)** Dan is dit... dan zijn jullie...

KONING: Geloof je het nu?

ALICE: Ja, nu moet ik het wel geloven.

KONINGIN: En je hebt sprookjesland en de sprookjes gered.

FEE: Ja, de kinderen zullen nog altijd sprookjes kunnen lezen.

ALICE: Niemand zal me geloven als ik dat vertel.

FEE: Nee, ze zouden denken dat je gek bent.

KONING: En je naar een dokter sturen.

Roodkapje komt op.

ROODKAPJE: Ik voel me weer veel jonger. Het is dus gelukt?

FEE: Ja, dat mensenkind heeft ons gered.

ALICE: Oh, wat is het jammer dat niemand me zal geloven. Ik zou zo graag vertellen dat ik jullie écht ontmoet heb.

KONING: Zo zie je maar. Zelfs toen je hier kwam wou je het zelf niet geloven.

FEE: Ze zouden je uitlachen als je het vertelde, meisje.

ALICE: Ja, u heeft gelijk. Het is toch ook zo ongelooflijk.

KONINGIN: Maar dankzij jou blijven de sprookjes bestaan.

FEE: Iedere keer dat je een sprookjesboek ziet, weet je dat het er is omdat jij zo moedig bent geweest.

KONING: En ons zo flink geholpen hebt.

ALICE: Maar... hoe kom ik nu weer thuis?